

Hồi thứ sáu mươi chín

Pho kinh Phật có gì bí ẩn?

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Long mạch là cái gì?

Đào Hồng Anh đáp:

- Đó là một nơi địa thế phong thủy rất đẹp. Tổ tiên người Thát Đát ở Mãn Châu táng tại trái núi ấy. Con cháu của họ hiển hách rồi vào làm Hoàng đế đất Trung Nguyên cũng là nhờ ở long mạch nơi đây.

Đào Hồng Anh ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Sư phụ ta có nói nếu tìm thấy toà bảo sơn này mà chặt đứt long mạch rồi đào mả lên thì bọn Thát Đát ở Mãn Châu chẳng những không làm Hoàng đế được mà còn bị chết hết ở ngoài quan ải. Toà bảo sơn đồ quan hệ như vậy nên Thái sư phụ và sư phụ ta đã hao tổn tâm huyết để tìm kiếm long mạch đó đâu? Vụ bí mật trọng đại này có ghi trong tám bộ Tứ Thập Nhị Chương Kinh.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tại sao Thái sư phụ của cô cô lại biết cả vụ bí mật của người Mãn Châu?

Đào Hồng Anh đáp:

- Câu chuyện này dài lắm. Thái sư phụ ta nguyên là một người đàn bà dòng Hán tộc ở đất Cẩm Châu. Thái sư phụ ta còn cho hay quân Thát Đát tiến vào quan ải rồi thấy đất đai Trung Nguyên của chúng ta rộng rãi bao la, nhân dân cực kỳ đông đúc, chúng vừa mừng, vừa sợ. Tám vị kỳ chủ liên tiếp hội nghị mấy ngày trời tranh biện rất sôi nổi mà chưa quyết định được.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Họ tranh luận điều chi?

Đào Hồng Anh đáp:

- Có kỳ chủ muốn chiếm Trung Quốc. Có kỳ chủ lại cho là người Hán đông quá, khi họ tạo phản hàng trăm người Hán xúm lại đánh một người Mãn Châu thì người Mãn còn sống làm sao được? Chỉ nên vào quan ải là cướp bóc một phen rồi rút lui ra ngoài quan ải là ổn thoả hơn.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sau bọn họ đi tới giải pháp nào?

Đào Hồng Anh đáp:

- Sau cùng họ theo chủ ý của Nhiếp chính vương một mặt đi cướp bóc lấy tiền bạc châu báu vận ra ngoài quan ải cất dấu, một mặt cứ làm Hoàng đế Trung Quốc. Nếu bọn người Hán tạo phản mà người Mãn Châu lâm nguy thì rút lui ra ngoài Sơn Hải Quan.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế ra ngày ấy bọn Thát Đát sợ hãi người Hán chúng ta lắm hay sao?

Đào Hồng Anh đáp:

- Cái đó đã hẳn. Bọn họ bây giờ cũng vẫn sợ. Có điều chúng ta không đồng lòng được mà thôi. Hảo diệt nhi! Hoàng đế Thát Đát thương yêu người, nếu người thám thính ra được tám pho kinh sách kia để ở đâu để chúng ta lấy cắp đem đi tìm long mạch bọn Thát Đát mà phá huỷ. Còn tiền bạc cùng tài vật kia thì dùng làm binh phi cho bọn nghĩa quân. Thế rồi chúng ta khởi binh đánh một trận cũng đủ làm cho quân Thanh bỏ vía trốn ra ngoài quan ải.

Vi Tiểu Bảo đối với việc phá huỷ long mạch cùng khởi nghĩa binh đánh Mãn Thanh đều chẳng có chút nhiệt tâm nào, nhưng tính đến chuyện vàng bạc châu báu cất dấu ở toà Bảo Sơn kia, gã không khỏi động tâm, liền hỏi:

- Cô cô! Những điều bí mật trong toà Bảo Sơn đó ghi ở tám bộ kinh sách thật không?

Đào Hồng Anh đáp:

- Thái sư phụ ta đã nói với sư phụ là vị kỳ chủ của đạo quân cờ viên xanh sau mấy ngày nội nghị trong phủ. Nhiếp chính vương có bùng ra một cái bọc rồi đem cất dấu một cách trịnh trọng.

Đào Hồng Anh ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Một hôm vị kỳ chủ đó uống rượu say rồi nhìn Tiểu Phúc Tấn dặn sau khi y chết pho kinh sách kia sẽ truyền cho con Tiểu Phúc Tấn chứ không truyền cho con Đại Phúc Tấn. Nhưng Tiểu Phúc Tấn không lộ vẻ gì hứng thú. Hắn nói pho kinh Phật đó chẳng có gì quý báu. Vị kỳ chủ kia liền bảo hắn mệnh căn cả Bát kỳ là ở trong đó. Như vậy là nó quan hệ vô cùng. Kỳ chủ còn nói cả đến lai lịch pho Phật kinh cho Tiểu Phúc Tấn nghe. Thái sư phụ ta đứng ngoài cửa sổ nghe lỏm được mới hiểu rõ những điều bí ẩn bên trong.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế rồi sao nữa?

Đào Hồng Anh đáp:

- Khi ấy võ công của Thái sư phụ ta đã khá lắm. Sư phụ ta theo học lão nhân gia được nhiều năm. Thái sư phụ liền phái sư phụ trà trộn vào làm cung nữ ở trong cung. Sư phụ ta tiến vào cung chưa bao lâu liền phát giác ra cung cấm là nơi rất sâm nghiêm. Một tên cung nữ không thể đi lung tung khắp chốn. Cả đến mặt Hoàng đế cũng khó lòng được ngó thấy một lần. Việc lấy cắp kinh sách thật khó khăn vô cùng. Sư phụ nói chuyện với ta rồi nghe ta nhắc tới việc đại công chúa vua Sùng Trinh nhà Minh. Ta đã tỏ rõ tấm lòng nhớ mến cựu chủ, nên sư phụ thu ta làm đệ tử.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thảo nào Thái hậu tìm trăm phương ngàn kế để lấy cho bằng được những pho kinh sách. Có điều bà là người Mãn Châu thì dĩ nhiên không lấy kinh sách để đi phá long mạch. Có chăng bà chỉ tham lam tiền bạc cất ở trong toà Bảo Sơn kia mà thôi. Nhưng tiểu diệt nghĩ rằng bà ta là một vị Hoàng thái hậu muốn chi có nấy còn tham lam tiền bạc cùng châu báu làm chi?

Đào Hồng Anh đáp:

- Không chừng trong toà Bảo Sơn còn có điều chi cổ quái khác nữa mà cả Thái sư phụ ta cũng chưa biết đến. Thái sư phụ ta đã toan hạ thủ lấy cắp pho kinh sách của kỳ chủ đạo cờ viên xanh, nhưng bất hạnh hành động của lão nhân gia bị phát giác rồi bị chết sau một cuộc tử chiến. Cả sư phụ ta cũng ở trong cung một thời gian nữa rồi bị bệnh mà mất. Lúc lâm tử lão nhân gia dặn đi dặn lại ta tìm cách lấy cắp pho kinh kia. Sư phụ còn dặn việc lấy cắp kinh sách này cực kỳ gian nan, sức ta không làm nổi thì nên thu một đệ tử ở trong cung có thể tin cậy được mà lưu truyền chuyện bí mật về kinh sách lại cho y. Nói tóm lại, vụ này một đời làm không thành thì đời sau lại nối tiếp, chứ không để chuyện bí mật này mai một.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Dạ dạ! Điều đại bí mật đó mà để thất truyền thì biết bao nhiêu vàng bạc châu báu kia... há chẳng đáng tiếc ru?...

Đào Hồng Anh mỉm cười ngắt lời:

- Vàng bạc châu báu thì chẳng cần gì, nhưng giang sơn của người Hán chúng ta mà để bọn Thát Đát nhà Mãn Thanh đời đời chiếm đoạt là một điều rất oán hận!

Vi Tiểu Bảo nói theo chiều:

- Cô cô dạy chí phải!

Nhưng trong lòng gã nghĩ thầm:

- Vàng bạc, châu báu xếp đống bằng hàng ngàn hàng vạn mà không lấy ra phung phí một phen cho thoả thích mới là điều đáng tiếc nhất!

Nên biết gã còn nhỏ tuổi quá, việc quân Mãn Châu tàn sát người Hán thảm khốc thế nào gã chỉ được nghe người ta kể lại chứ chưa từng trải qua nên không hiểu rõ lắm. Những cảnh bi đát phải chính con người bị nạn mới biết nó thống thiết lâm ly đến thế nào. Thời gian gã ở Hoàng cung chung động với số đông là người Mãn Thanh chỉ thấy một mình Thái hậu là nhân vật độc ác đáng hận, còn từ nhà vua trở xuống bất cứ ai cũng đối xử với gã tử tế. Gã không trực giác thấy người Mãn Châu hung bạo tàn ác chi hết.

Gã cũng biết nếu gã không được nhà vua sủng ái thì những người quý tộc cùng các đại thần triều Thanh tất không trọng vọng quý hoá gã như vậy, nhưng dù sao gã cũng nhận thấy số đông người Mãn Châu rất hoà ái, mà số hung dữ rất ít, nên mối thù chủng tộc, mối hận quốc gia đối với gã thật nhạt lẻo, chẳng thấm thía gì.

Đào Hồng Anh lại nói:

- Ta ở trong Hoàng cung bấy nhiêu năm mà chưa thu được tên đệ tử nào. Nguyên số cung nữ đã chẳng có bao nhiêu mà ta gặp nếu không phải hạng ngu xuẩn hồ đồ thì cũng là phường yêu mị quỷ quái. Ngày ngày chỉ mong được Hoàng đế để mắt đến dạng từ thân phận cung nữ nhảy lên bậc phi tần. Đối với những hạng đó thì mình thổ lộ điều đại thần bí thế nào được? Mấy năm nay trong lòng ta canh cánh lo âu. Nếu tình trạng này còn kéo dài, kinh sách không tìm ra được mảy may manh mối, lại không thu nạp được một tên đệ tử vừa lòng, thì sau khi ta chết đi, điều bí mật kia đành bỏ vào trong quan tài mà chôn sâu dưới đất. Bọn Thát Đát Mãn Châu ngồi yên trên giải giang sơn cấm tú của người Hán chúng ta. Đối với Thái sư phụ và sư phụ còn chưa đáng kể, ta lại là tội nhân của đất nước. Hảo diệt nhi! Ta vô tình gặp ngươi, thật vui mừng khôn xiết!

Vì Tiểu Bảo nói theo:

- Tiểu diệt cũng hoan hỷ không biết đến thế nào mà nói. Có điều kinh sách gì đó, tiểu diệt chẳng để vào lòng.

Đào Hồng Anh hỏi:

- Vậy ngươi hoan hỷ điều chi?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu diệt không có thân nhân, má má lại là con người như vậy. Còn sư phụ khó lòng được gặp mặt. Ngày nay bỗng thêm được một vị cô cô. Hảo cô cô! Như vậy mà không đáng hoan hỷ cho tiểu diệt ư?

Môi miệng lấu lỉnh, gã nói một hồi khiến cho Đào Hồng Anh rất cao hứng. Mụ cười nói:

- Ta ở trong cung từ thuở nhỏ, tuy được sư phụ truyền dạy võ công, mà tình hình võ lâm chẳng biết chút gì. Ta đã mở coi hai bản võ công bí lục của người ở trong bọc nhận thấy những công phu trong hai bản đó chẳng những không giống nhau mà còn tương phản nữa là khác. Đó có phải là bí lục võ công của sư phụ người truyền cho không?

Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không phải. Một bản của gia sư truyền lại, còn một bản là của lão con rùa Hải lão công.

Đào Hồng Anh hỏi:

- Sư phụ người là ai?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Sư phụ của tiểu diệt là Trần Cận Nam lão gia, tổng đà chúa trong Thiên Địa Hội.

Đến cả nhân vật tiếng tăm lừng lẫy như Trần Cận Nam mà Đào Hồng Anh nay mới được nghe nói đến là lần thứ nhất. Mụ gật đầu nói:

- Sư phụ người đã làm tổng đà chúa thì võ công dĩ nhiên cao cường lắm rồi...

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đáng tiếc thời gian tiểu diệt đi theo sư phụ rất ngắn ngủi, nên chưa học được gì cả. Hảo cô cô! Cô cô truyền thụ võ nghệ cho tiểu diệt được chăng?

Đào Hồng Anh ngần ngừ đáp:

- Nếu trước kia người chưa từng học võ công thì dĩ nhiên ta đem hết những điều sở học truyền thụ cho người chẳng khó khăn gì. Nhưng người đã luyện qua võ công của sư phụ người không cùng một đường lối với môn phái ta thì ta dạy người chỉ có hại chứ chẳng ích gì. Theo người nhận xét thì giữa ta và sư phụ người, võ công ai cao thâm hơn ai?

Vi Tiểu Bảo tuy miệng yêu cầu Đào Hồng Anh truyền thụ võ công, nhưng gã chỉ là buột miệng nói lấy lòng mụ mà thôi, giả tử mụ chân tâm dạy gã thì gã lại kiếm cớ thoái thác. Vì gã mà học võ thì trở ngại việc lên Ngũ Đài Sơn. Và tính gã thích dong chơi hơn học, nên gã nghe mụ nói vậy liền đáp:

- Cô cô! Trước mặt cô cô, tiểu diệt không dám nói dối...

Đào Hồng Anh ngắt lời:

- Trẻ nít dĩ nhiên phải giữ đạo thành thực là hơn.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu diệt đã chứng kiến những tay cao thủ võ công cao cường tử đấu với sư phụ cũng chỉ được ba chiêu là bị kiềm chế và tỏ ra khâm phục gia sư vô cùng. Bảnh lãnh của cô cô e rằng chưa kịp gia sư.

Đào Hồng Anh mỉm cười nói:

- Đúng thế! Ta cũng tin là còn kém sư phụ người nhiều lắm. Ta liều mạng tử đấu với người đàn ông giả làm cung nữ, nếu không được người đâm một dao vào sau lưng hắt thì mạng ta cũng hết rồi. Sư phụ người có lý nào là hạng vô dụng đến thế?

Vi Tiểu Bảo nói:

- Có điều người cung nữ giả đó quả nhiên lợi hại. Bây giờ tiểu diệt nghĩ tới hãy còn phát sợ.

Đào Hồng Anh da mặt co rúm lại. Mục quang lộ vẻ khủng khiếp ngó về phía trước ngơ ngẩn xuất thần.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Cô cô! Có phải cô cô trong mình khó ở không?

Đào Hồng Anh không trả lời, tựa hồ mụ chưa nghe tiếng.

Vi Tiểu Bảo hỏi lần thứ hai. Đào Hồng Anh run lên đáp:

- Không... không có đâu.

Bỗng nghe đánh "cách" một tiếng. Cây roi ngựa mụ đang cầm trong tay rớt xuống đất.

Vi Tiểu Bảo nhảy xuống lượm cây roi rồi lại tung mình vọt lên xe. Con lừa vẫn chạy, cỗ xe vẫn chuyển động mà gã nhảy lên xe ngồi vào nguyên vị một cách dễ dàng, bằng một thân pháp mau lẹ gọn gàng.

Gã đang lấy làm đắc ý, chờ Đào Hồng Anh tán dương mấy câu, nhưng mụ lắc đầu nói:

- Hài tử! Rồi đây người còn cần phải khổ luyện công mới được. Hiện giờ bản lãnh người làm thái giám ở trong cung thì được, nhưng bôn tẩu giang hồ thì còn kém lắm, không bằng cả người chưa hiểu chút võ công nào.

Vi Tiểu Bảo nghe mụ nói vậy mặt đỏ bừng lên đáp:

- Dạ!

Nhưng gã tự hỏi:

- Võ công mình tuy kém cỏi nhưng sao lại không bằng người chưa hiểu võ công?

Lại nghe Đào Hồng Anh nói:

- Nếu người chưa biết chút võ công thì người ta giết người một cách khinh xuất. Nhưng người đã có võ công, đối phương tất phải đề phòng người phản kích. Khi đó họ ra tay chẳng nề nang gì nữa, há chẳng nguy hiểm lắm ư?

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Giả tử gặp bọn mở hắc điểm hay những tên cướp xó thì sao?

Đào Hồng Anh ngần người ra không trả lời ngay được. Sau một lúc mù mới đáp:

- Người nói cũng có lý. Trên chốn giang hồ, những quân trộm cướp lăng nhăng nhiều hơn là những tay cao thủ võ công tinh thâm.

Dường như mù không trấn tĩnh tâm thần, mù trở vào một cây lớn ở mé hữu mé trước nói:

- Chúng ta đến đó nghỉ một lúc để cho lừa ăn cỏ rồi sẽ đi.

Đào Hồng Anh cao xe chạy đến gốc cây rồi hai người nhảy xuống sóng vai ngồi nghỉ.

Đào Hồng Anh lại ngơ ngẩn xuất thần một lúc rồi đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Có nói gì không? Y có nói năng gì không?

Vì Tiểu Bảo không hiểu mù hỏi ai. Gã ngừng mặt lên nhìn mù không trả lời. Hai người trợn mắt lên ngó nhau để chờ đối phương phúc đáp vì chẳng ai hiểu được ý của ai.

Sau lúc nữa, Đào Hồng Anh nhắc lại câu hỏi:

- Người có nghe y nói gì không? Môi miệng y có mấp máy không?

Vì Tiểu Bảo thấy thái độ mù vợ vẫn thì ngấm ngấm kinh hãi nghĩ bụng:

- Chắc cô cô bị ma làm hay là bị quỷ nhất.

Gã liền hỏi:

- Cô cô! Cô cô ngó ai vậy?

Đào Hồng Anh hỏi lại:

- Ai đâu? Y là... người đàn ông hoá trang làm cung nữ phải không?

Vì Tiểu Bảo càng sợ run lên hỏi:

- Cô cô thấy người cung nữ giả đó... ở chỗ nào?

Đào Hồng Anh như người trong mộng choàng tỉnh giấc hỏi lại:

- Ta hỏi ngươi đêm hôm ấy ở trong phòng Thái hậu lúc ta chiến đấu với người cung nữ giả. Ngươi có thấy y mở miệng nói năng gì không?

Vì Tiểu Bảo thở phào một cái đáp:

- ái chà! Cô cô hỏi việc đêm hôm ấy, tiểu diệt có nghe y nói gì không? Tiểu diệt không nghe y nói gì hết.

Đào Hồng Anh trầm giọng lắc đầu nói:

- Bản lãnh ta và y kém nhau rất nhiều. Y không cần niệm chú cũng thắng.

Vì Tiểu Bảo chẳng hiểu gì cả liền tìm lời khuyên giải:

- Cô cô! Cô cô bắt tất phải nghĩ đến y nữa. Y đã bị chúng ta giết chết rồi còn sống lại làm sao được?

Đào Hồng Anh lặp lại:

- Y bị chúng ta giết chết rồi không sống lại được nữa.

Câu nói này cốt để cho mục yên tâm lại, nhưng miệng mục lặp lại mà vẫn lộ vẻ khủng khiếp.

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Võ công mục tuy cao cường nhưng lại nhát gan sợ quỷ. Mới giết có một người mà tâm thần đã xao huyền. Hơn nữa người cung nữ giả kia là ta đâm chết chứ có phải là mục giết đâu. Mục giết Thái hậu nhưng bà ta lại không chết.

Đào Hồng Anh hỏi:

- Y đã chết rồi dĩ nhiên chẳng còn sợ gì nữa phải không?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Dù y có biến thành quỷ cũng không đáng sợ.

Đào Hồng Anh nói:

- Cái gì mà ma với quỷ? Ta sợ là sợ đệ tử của giáo chủ Thần long giáo. Cái người... mà Thái hậu kêu bằng sư huynh đó chắc là không phải. Ta coi võ công của hắn chẳng giống chút nào có phải thế không? Đúng là người đã không nhìn thấy hắn mấy môi mấy miệng chứ?

Vì Tiểu Bảo dĩ nhiên không thể phân biệt được gia số về võ công của người cung nữ giả bữa trước.

Gã liền lớn tiếng:

- Cô cô bắt tất phải lo âu. Cô cô nói đúng lắm. Gia số võ công của người cung nữ đó không giống võ công Thần long giáo chủ chút nào. Lúc y động

thủ, y không nói gì. Cô ơi! Thằng cha Thần long giáo chủ là nhân vật như thế nào?

Đào Hồng Anh vội nói:

- Hồng đại giáo chủ Thần long giáo thần thông quảng đại, võ công cao thâm khôn lường. Sao ngươi lại kêu ngài bằng thằng cha ấy, thằng cha kia? Hài tử! Dù ở sau lưng ngài, cũng phải ăn nói cho có lễ độ không được đắc tội với ngài. Đồ tử đồ tôn của Hồng đại giáo chủ nhiều lắm, tin tức rất mau chóng. Ngươi chỉ thốt ra nửa câu bất kính cũng đến tai ngài và... cái mạng ngươi không còn nữa.

Mụ vừa nói vừa ngơ ngác nhìn ngang nhìn ngửa, tựa hồ ở quanh mình có thuộc hạ của Thần long giáo chủ đứng nghe trộm.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thần long giáo chủ lợi hại đến thế ư? Chẳng lẽ quyền lực y còn lớn hơn cả đức Hoàng đế?

Đào Hồng Anh đáp:

- Quyền lực ngài chưa chắc đã lớn hơn Hoàng đế, nhưng người đắc tội với Hoàng đế, rồi trốn đi ẩn mình. Hoàng đế chưa chắc bắt được. Bằng người đắc tội với Thần long giáo chủ thì dù người chạy đến bên trời góc biển cũng không có chỗ dung thân.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Nếu vậy thì Thần long giáo hãy còn nhiều người thế lớn hơn Thiên Địa Hội của bọn tiểu diệt nhiều phải không?

Đào Hồng Anh đáp:

- Cái đó khó nói lắm. Thiên Địa Hội các người chủ trương phản Thanh phục Minh, hành động quang minh chính đại. Hảo hán giang hồ ai cũng kính trọng. Còn hành động của Thần long giáo thì khác hẳn. Ta chỉ biết vậy mà thôi.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Có phải cô nói bọn hảo hán giang hồ ai cũng sợ Thần long giáo không?

Đào Hồng Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Những việc giang hồ ta hiểu rất ít. Chỉ được nghe sư phụ nói cho hay một phần nào. Bản lãnh của Thái sư phụ ta cao thâm như thế mà còn chết về tay thủ hạ của Thần long giáo.

Vi Tiểu Bảo liền ngoác miệng ra thóa mạ:

- Con mẹ nó! Thế thì Thần long giáo là kẻ đại thù của chúng ta rồi. Việc gì chúng ta còn sợ họ?

Đào Hồng Anh lắc đầu thủng thẳng đáp:

- Sư phụ ta nói võ công của Thần long giáo thiên biến vạn hoá, dĩ nhiên vô cùng lợi hại. Ngoài ra trong giáo phái này còn dạy những thần chú ghê gớm. Khi lâm địch họ niệm chú là khiến cho đối thủ phải kinh tâm động phách. Còn bọn họ càng đánh càng kiêu dũng. Thái sư phụ lấy cấp kinh sách ở phủ kỳ của đạo quân cờ viên xanh rồi xảy cuộc ác chiến với một đệ tử Thần long giáo. Hiển nhiên Thái sư phụ ta chiếm được thượng phong! Vậy mà người kia miệng lâm râm niệm chú khiến cho quyền phong cùng chưởng lực của Thái sư phụ mỗi lúc một yếu dần. Sau Thái sư phụ trúng chưởng vào bụng mà chết.

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lúc ấy sư phụ ta cũng đứng bên, chính mắt lão gia trông thấy. Lão gia muốn xông vào trợ chiến, nhưng vừa nghe tiếng thần chú toàn thân liền nhũn ra, chỉ muốn quỳ xuống đầu hàng, không còn chí phấn đấu nữa. Xong việc rồi nghĩ lại vừa hổ thẹn vừa sợ hãi, lão gia căn dặn ta: Việc thiên hạ tối hung hiểm không gì bằng động thủ với đệ tử Thần long giáo.

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Sư phụ của cô cô là hạng nữ lưu vừa thấy đối phương lợi hại đã sợ mất mặt chỉ muốn đầu hàng.

Gã liền hỏi:

- Cô cô! Người kia niệm chú gì? Cô cô đã nghe qua chưa?

Đào Hồng Anh đáp:

- Ta?... Ta chưa từng nghe qua. Ta lo rằng người cung nữ giả hôm ấy là đệ tử của Thần long giáo nên ta mới hỏi người, chứ ta chưa nghe họ nói gì lúc động thủ cả. Họ có máy môi hay không, ta cũng chẳng thấy.

Vì Tiểu Bảo nói:

- ủa! Té ra là thế!

Gã nhớ lại những điều tai nghe mắt thấy lúc gã nằm ở gâm giường Thái hậu rồi đáp:

- Tiểu diệt cũng hoàn toàn không nghe thấy gì hết.

Đào Hồng Anh nói:

- Người cung nữ giả đó võ công cao thâm hơn ta rất nhiều. Ta đem toàn lực ứng chiến, nên nhất thiết chẳng nghe thấy gì. Có điều lúc ta thi triển

những chiêu sát thủ mới phóng ra nửa vời, trong lòng đột nhiên run sợ, nghĩ bụng: bản lãnh của đối phương cực kỳ lợi hại, không nên tử đấu với họ mà nên quỳ xuống xin đầu hàng là hơn. Trong lòng có ý nghĩ như vậy bất giác ta ra tay chậm lại. Vì thế mà những chiêu sát thủ của ta thành ra vô dụng. Sau khi xong việc, ta nghĩ lại rất lấy làm kỳ, tự hỏi: Phải chăng người cung nữ giả đó đã thi triển tà pháp gì? Nhưng ta lại nghĩ rằng võ công họ đã cao cường hơn ta nhiều thì họ chẳng cần gì dùng đến tà pháp cũng đủ thắng.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Cô cô! Từ ngày cô cô học võ đến bây giờ đã động thủ bao nhiêu lần và giết chết bao nhiêu người?

Đào Hồng Anh lắc đầu đáp:

- Trước nay ta chưa từng động thủ với ai và cũng chưa hề giết một người nào.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Thế thì phải rồi. Sau này cô giết thêm ít người thì có động thủ với ai cũng không còn sợ hãi gì nữa.

Đào Hồng Anh nói:

- Người nói cũng có lý, nhưng ta không muốn cùng người động thủ, nhất là không muốn giết ai. Chỉ mong lấy được tám pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh một cách thái bình vô sự để phá long mạch của bọn Thất Sát nhà Mãn Thanh là trong lòng thoả mãn lắm rồi!

Vi Tiểu Bảo cười thâm nghĩ bụng:

- Sao mụ nói dễ dàng quá thế? Vì mấy pho kinh sách này đã biết bao nhiêu người uống mạng? Làm gì có chuyện lấy được tám bộ kinh sách một cách thái bình vô sự?

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>